

SALLY PRUE: TOM, a Törzs fia (részletek)

1

A Törzs megfutamodott. Tom őrjöngve vetette magát a bozótosba, egy satnya galagonyafa bíbor ágai közé, felmászott rá, és úgy döntött, addig marad ott, ameddig csak tud.

Hárman jöttek. Démonok. Nem túl magasak, de kemények, forróak és kövérek voltak – ijesztő morgással zajongtak.

Tom visszatartotta a lélegzetét. Hogy jutottak ide a démonok? Nem aludt el, abban biztos volt. Már korábban észre kellett volna vennie őket.

Ebbe az irányba tartottak. A lábdobogásukkal elég nagy zajt csináltak... de akkor miért nem hallotta meg őket előbb?

A galagonyabozót oldalán jöttek visszafelé, és most már érezte a szagukat is: bűdösek, dohszagúak voltak. Egymást megérintve, egymást átfogva jöttek, rabszolga-árnyakat vetítve egymás gondolataiba.

Tom még mindig visszatartotta a lélegzetét, így nem vették észre.

Épp alatta fognak elmenni. A szíve hangosan dobogott a bordái között. A démonok félig vakok és félig süketek... de most nagyon közel voltak. A galagonya megrázkódott a lábuk becsapódásától.

A démonok egyike kinyújtotta a karját, és félretolt egy ágat az útjából, ettől a bokor megrázkódott, Tomnak pedig megcsúszott a lába. Zuhanni kezdett, de sikerült elkapnia valamit, és most a levegőben lógott.

A zuhanás hatására a madarak rikoltozni kezdtek a fán... de a démonok még csak a fejüket sem fordították oda. Tovább vánszorogtak, félig süketen, figyelmetlenül. Tomnak sikerült visszakapaszkodnia a fára, így onnan hallgathatta rusnya bömbölésüket.

Mélyet lélegzett, és magában hálát adott az égnek, amiért nem fedezték fel.

Halk dobpergés futott végig a tisztáson, nem volt hangosabb a levelek surrogásánál, és a Törzs ott volt ismét. Egy tucatnyian voltak, nyugodtak, vékonyak, ezüstpáncélosok.

És minden szem Tomra szegeződött.

Tomra, aki nem adta le időben a vészjelzést.

Végignézett rajtuk, és egyszerre teljesen megfeledkezett a démonokról. Leugrott a galagonyafáról, majd futni kezdett.

Addig nem állt meg, amíg túl nem jutott a tisztást övező fák gyűrűjén. Azután megállt és hallgatózott. Teljes csend. Senki sem követte.

Ment tovább csendesen az erdő széle felé. A satnya, havas fűvön túl, a ködben, ott terült el a démonok városa. Az összes előőrsvisszaérkezett már.

Tom átment a fűvön, egyenesen egy magányosan álló csipkebokorcsoporthoz. A fészke ott volt. Belebújt a gyapjúbélésbe, és összegömbölyödött.

A Törzset kis híján felfedezték. És ez az ő hibája volt.

A Törzs hamarosan kiszimatolja a búvóhelyét, és akkor idejönnek. Hacsak meg nem várják, amíg visszajön.

Tom várakozott.

2

....
A Törzs minden tagja külön ült egymástól, jóllakottan, a holdfényben fürödve a csípős éjszakában. Sia, a fűvön fekve, a karjából folyó vért nyalogatta. Nagyon szép volt; ő szülte annak idején Tomot. Ez azért tűnt furcsának, mert Tom lassú volt, a hangja pedig csúnya. Ezt meg is mondta neki.

Egy szarvas teteme hevert a földön a Törzs tagjai között. A hasa fel volt vágva a gyomrától a horpaszáig. Nemrég ölték meg, még gőzölgött. Tomnak csorgott a nyála a látványtól. Lépésnyit előrébb kúszott a holdfényben. Mindenki látta őt a Törzsből, de most épp ettek, így nem értek rá mással foglalkozni. Tom óvatosan odasompolygott a szarvas testéhez. A máj a legmélyebb pontján volt a tetemnek, azt mindig meghagyták a legyeknek. De Tom fogai tompák voltak, és a tépőfogai sem nőttek még ki. Előhúzta a kését.

Tom csendesen és nyugodtan evett a szarvas árnyékában.

A Törzs tagjai most démonbort ittak nagy mennyiségben. Sia hosszú nyaka fehérlett ezüstláncai fölött. Larn egy kicsivel mellette ült. Őt tartották a legügyesebb vadásznak a Törzsben, egyben ő volt Tom apja is. Larn a fekete bor maradékát a szájába öntötte, majd elhajította az üveget. Tom egészen közel húzódott a szarvas még meleg oldalához.

De a Törzs jóllakott, és most felfigyeltek rá.

– Tom itt van – mondta Sia.

Tom beszélni kezdett, bár tudta, hogy a mondatai zavarosak, és a többiek ki fogják gúnyolni emiatt.

– A démonok átmásztak rajtam – mondta, de mindenki csak nevetett rajta.

– Démonok? Mászni? – kérdezte egy csúfondáros hang.

– Olyan vak, mint egy sündisznó.

– Olyan, mint egy sündisznó.

– És olyan süket.

– És *gondatlan*.

Egyszerre abbahagyták a nevetést.

– Majdnem felfedeztek minket – mondta valaki. – Ez nem történhet meg még egyszer.

– Meg kellett volna tanulnia ébren maradni.

– És időben figyelmeztetni.

Tom várt.

Azután valaki azt mondta:

– Szúrjuk le egy lándzsával!

Tom eltakarta kezével az arcát. Ez volt minden, amit tehetett.

Ismét várt.

A hideg suhogott körülötte, ahogy valaki odament hozzá. Tom olyan kicsire húzta össze magát, amennyire csak tudta. Egy kéz megragadta a derekán az övét, s a talajról felemelte, mire ő ösztönösen leengedte a kezét. De akkor a fücsomók forogni kezdtek körülötte, és ő tehetetlenül lengett az övénel fogva a magasban. Sőt az egész tisztás forgott és keringett körülötte, az öv durván belevágott a húsába. Nem tudta, hol van, mi történik, és miért nevet mindenki. Ám azután minden belemosódott a csillagok és a sötétség nagy örvényébe. Ő pedig repült. Repült.

Keményen ért földet. Egy másodperc töredékéig többfélét is érzett: egy karmolást, egy bokarúgást és az erőlködő tüdejét.

Ezután egy élesebb fájdalom hasított belé. Az ütés démonhanggal és egy szökőár erejével érkezett.

A tüdeje üres volt, nem tudott kiáltani. A kín feldöntötte és lenyelte őt.

21

...
Tom kivette a lázmérőt a szájából, és visszatért a valóságba. A lázmérőn nem látszott semmi változás. Joe elvette, megfordította és vizsgálni kezdte.

– Nem látom a higanyszálat – állapította meg.

– Hadd nézzem – mondta Anna reménytelenül.

– Egy ezüstoszlopot kellene látnod, ami megmutatja a hőmérsékletet. De nem látok semmit.

Anna lábujjhegyen állt Joe mögött, és onnan próbált kivenni valamit.

Egyszer csak egy halk hang hagyta el a száját, ami egy szó és egy lélegzetvétel keverékéhez hasonlított.

– Mi lehet az ott? – kérdezte. – Ott, ahol bevette a szájába.

Joe újra vetett rá egy pillantást. Most alaposabban megnézte. Óvatosan megérintette annak a fehér sávnak a szélét, ami a higanytartálynál keletkezett.

Majd felnézett, félig csodálkozva, félig aggódva.

– Dér – mondta.

23

– Próbálj láthatatlanná válni – mondta Joe fenyegetően.

Tom majdnem megpróbálta, de akkor eszébe jutott, hogy nem szabad. Valami történt vele legfelül. Tudta, nem lenne képes elérni a csillagok szféráját. Ha megpróbálná, valami borzalmas dolog történne.

Joe lejjebb engedte a fejét, és Tom az arcán érezte a leheletét.

– Nem akard betartani a mi kis alkunkat, igaz? – kérdezte halkán. – Idehívhatom a rendőrséget, ha mindenáron ezt akard.

– Nem – mondta Tom. Most minden eddiginél jobban gyűlölte Joe-t.

– Na gyere, hívd a csillagaidat, te kis vakarcs!

Tom megpróbálta ellökni a karját, de Joe négyszer olyan erős volt, mint ő.

– Talán törött karral könnyebb lenne – javasolta Joe.

– Nem! – kiáltotta Tom. Törött karral soha nem tudná megvédeni magát. Éhen halna, mint ahogy Linna is tavaly. És Joe könnyen eltörheti a karját. Tom gondolkozott. Anna a városba ment élelemért. Más kiút nem volt.

Lüktetést érzett a fejében, de az csak a gyűlöletének az ereje volt. Talán ez okozta a betegségét is.

– Ötig számolok – mondta Joe. – Egy, kettő...

Nem volt más választása. Tom reménytelenül hívta a csillagokat.

24

Túl messze voltak. Tudta, hogy nem fog sikerülni. Megpróbálta feljebb rúgni magát, de nem volt elég ereje. A csillagok birodalma távol maradt.

És ő elkezdett zuhanni, vissza a végtelen feketeségbe. Minden rendben volt egészen addig, amíg el nem érte a levegő szélét, ami körbefogta a földet. Megütötte magát, majd egyszerre minden forróvá vált. Perzselő forróság volt körülötte. Lángok táncoltak a szemében, a hajában, a tüdejében. Labdává gömbölyödött össze és kiabálni kezdett. De túl a hangon valaki valahol szintén kiáltozott.

És akkor még élt. Kinn volt a levegőn, guggolva, reszketve. Nem emlékezett arra, hogy mi történt, de tudta, valami nincs rendjén.

Kinyitotta a szemét. Minden fekete volt és elszenesedett. Füst szállt felfelé a körülötte még parázsló fából.

Tőle nem messze egy démon bömbölt. Egy démon. Bömbölt.

A füst eloszlott, és Tom azon kapta magát, hogy egy falat bámul. De az nem csak egy fal volt. Egy ház. Egy vályogház, pont olyan, mint a démonoké.

– Joe!

Ez egy új hang volt, tiszta és magas. De démonhang.

– Ó, Istenem! Joe!

A bömbölés ordításba ment át.

– Mi történt? Jól vagy? Istenem, mit műveltél a fészerral?

Tom mozogni kezdett. Nem tudta, mi történik, de a fészert megsemmisült, és csupán a kavargó füst takarta el. Elmászott a kert széléhez, és átvágott a virágok tüskés maradványain keresztül egy sikátorba.

Itt nem voltak ablakok, de ajtók igen. Tom különleges veszélyt érzett a fejbőrén, ám túlságosan össze volt zavarva ahhoz, hogy rájöjjön a forrására.

A szomszéd háznál volt. Egy csontos kéz nyúlt ki a kapualjból, és elkapta.

– Mit csináltál a fészerral? – kérdezte valaki.

29

...

Rémülten hőkölt vissza. Nem. Nem, ez nem történhetett meg. Ez csak egy pillanat volt, hamar el fog múlni. Sőt már el is múlt. Anna éppen akkor hagyta el a tudatát, anélkül, hogy bármi nyomott hagyott volna, és ő még szabad volt.

Megint körüljárta a latyakos kertet. Az arca maszatos lett, ahol korábban lefolytak a könnyei.

Sírt? Miért sírt, ha egyszer nem sérült meg?

De ő csak egy démon volt, a világ többi démonának rabszolgája. Bármelyikük fájdalma sírást válthatott ki belőle.

Egyébként nem is érdekelte. Egyáltalán nem.

Ám...

Anna azért sírt, mert Tom elment.

Gyűlölet áradt szét benne. A bolond. Őt sajnálja, aki nem is tartozott közéjük. Ez valami kényszer volt nála. Bármi miatt felelősnek érezte magát. Még amiatt a Sophie nevű szörny miatt is. Anna mindig is bolond volt. Bolond volt, hogy élelmet hozott neki, hogy gondozta, hogy beszélt hozzá, hogy megmentette az életét.

Visszament a házba. Ki a látóköréből, ki a tudatából.

Anna elment, és ő ismét önmaga volt. Szabad.

Boldog volt, hogy Anna visszament a házba a többi örült démon közé.

De lehet, hogy a többiek megint kivezénylik. Remélte, hogy...

Ne.

Ne.

Tom elfordult a tükörtől, és a hideg falnak nyomta az arcát. Nem. Felidézte a csillagok küzdelmét, fagyos ragyogásuk dicsőségét.

Ám a csillagok most már kívül voltak, messze tőle. Nagyon messze.

A Törzsre gondolt. Ezüstös és szép. Siára gondolt. A száját hűvösen és megvetően lebiggyesztette. Mellette Anna nehéz volt, nagydarab és durva. Anna bolond és tudatlan. Az arca vörös, a fogai tompák.

Viszont ő ott volt az elméjében.

Tom szitkozódott, összeszorította a fogát. Meg fog szabadulni tőle. Meg fog. Nem lesz a rabszolgája.

De a képe úgy tartotta őt, mint a pókháló. Minél jobban próbált megszabadulni tőle, annál jobban belegabalyodott.

A keze.

Ahol Anna megérintette.

A ruhaujja.

Annáé zöld volt.

Tom keresztülrohant a szobán. Lenyomta az ajtó kilincsét, és hagyta, hogy a hűvös levegő az arcába fújjon. Fújd el, fújd el messze! Tisztítsd meg a szívemet!

A hideg miatt volt Anna orra vörös.

Nem! Ne legyen az ő foglya! Ő egy örült, egy örült, egy örült. Nem érdekelte Anna. El tudná átkozni, el tudná pusztítani. Ezüstpengéket küldene a szívébe.

De...

Tom érezte, hogy könnyek folynak a szeméből, mégsem érzett fájdalmat. Mintha Anna könnyei csatornákat vájtak volna belé. Most már tudta, hogy késő. Anna túl ügyes volt, összekötözte őket. A háló körülöttük egyre sűrűbb lett és egyre csak nőtt. Érezte szorítását a testén. Most hogyan átkozhatná őt meg? Saját magát is megátkozná.

Tom rájött, hogy utálja Annát. Korábban is gyűlölte, de nem ennyire. Most már foglyul ejtette, és többé már nem lehet szabad. Gyűlölte, gyűlölte, gyűlölte.

Kicsit később azonban már azon gondolkozott, vajon mikor jön ki legközelebb...

40

...

Anna?

Megtántorodott. Most a torkában érezte a szorítást. Újabb inda. Nos, ezt könnyen lerázhatja. Anna egy kis bolond. Egy bolond a múltból, aki már nem tehetett vele semmit. Hamarosan el fogja őt felejteni. Tom eltépte volna az összes szálát, ami hozzá fűzte. Felemelte a kezét az ég felé, és felkacagott.

Most már a csillagoktól is megszabadult. A Törzstől elszakadt. Didalmanosan felnevetett, miközben szétnyomta a sarat a lábujjai közt. A démonok csapdájába estek. A Törzs úgy gondolta, hogy szabadok, de félelemben éltek, és ez egyáltalán nem szabadság volt. Az egész életét félelemben, bujkálással töltötte. Nem pedig étellel.

Tom továbbment az erdőben. Ez lesz az utolsó alkalom.

Valahol messze egy démonszerű haladt az úton. A démonok voltak a legjobbak, most már tudta. Rabszolgák voltak, de legalább boldogok.

Mint Anna?

Ezúttal az indák két irányból jöttek felé. Megkötözték a karjait és egy pillanatig képtelen volt gyűlölni. Csak emlékezni tudott. Emlékezett Anna kezének érintésére. A szemére. És azután rádöbbsent, hogy Anna nem akarta őt a rabszolgájává tenni. El akarta mondani neki, de Tom nem értette. Adni akart neki. Biztos volt benne, hogy Anna adni akart neki valamit.

De ő démon volt. Forró, otromba és nagy. És ő gyűlölte. Gyűlölte. Gyűlölte.

Az indák elsorvadtak és lehulltak róla.

Kicsit továbbment, az ezüst és fekete csíkok mutatták az utat.

És akkor a tisztásra ért.

Siát látta meg először. A szépsége arcul csapta. Elfelejtette őt. Elfelejtette testének báját.

Senki sem óvta őt a Törzsből. Larn is ott volt, lándzsáját a vállán tartva. A holdfény megvilágította a koponyáját, és megcsillantotta a haját.

Valaki a Törzsből énekelni kezdett. ... Az ének varázsigévé fonódott össze, ezért ez nem tűnt hosszabbnak egy dalnál. Képek sora rohant el előtte. Láta a szőke hajú nőtény démont, aki elvándorolt a vad pusztába, és a fiút, aki a szeretője lett. Százszor hallotta már a történetet. Azt a részt szerette a legjobban, mikor Tam Lin viperává változott.

...

48

...

Hirtelen el akart rohanni. Hogy szabad legyen. Hogy megtalálja azt a magányos lápot, ahol vadászhatna és gyűjtögethetne. Egyedül.

De ez nem történt meg. Az indák láthatatlanok voltak, de ott voltak, és hozzáláncolták a többiekhez. Csapdába esett. Örökre.

Az arca elárulhatta, mert Anna megfogta a kezét.

- Segítünk – mondta, és Tom belenézett a szemébe. Láta a fényt. Az indák súlyától nehezen tudott lélegezni. Most már ő is csak egy démon volt a több millió démon között. És démonok milliói fogják irányítani most már élete végéig.

...